

den Maade. Jeg skal inidlertid gaa ganske lempelig forbi det. Jeg antyder kun dette, for at vise, hvorledes Ons Hensigter kunne blive misforstaaede. Jeg skal med dette Tilsvær til det ærede Medlem forlade ham. Der er ganske vist endnu et Par Punkter i hans Foredrag, jeg skal dvæle ved, men de falde naturlig sammen med Tilsværet til det andet ærede Medlem, og jeg gaar da over til det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Balgkreds (Alberti). Jeg har hørt i Sommer — jeg skal ellers ikke gaa ind paa Sommerens Historie — at det ærede Medlem skal have sagt: „Det sagde jeg i forrige Samling, og saa taug det ærede Medlem fra Kolding“. Det har det ærede Medlem Ret i. Jeg taug til Meget af, hvad han sagde om og mod mig i forrige Samling paa Grund af den Ugtelse jeg, trods Alt, hvad der er os imellem, skylder denne gamle Hæders- og Frihedsmand. Jeg taug ogsaa, fordi jeg troede, at det ærede Medlem befandt sig ilde i forrige Samling og mulig vilde komme til Kræfter igjen; men nu kunde en Laushed fra min Side misforstaaes. Jeg har hørt den Uttring af det ærede Medlem, at hans Opgave var at samle — lad mig sige de forskellige vildfarende Aar af Vensfre under hans Svrdestav i Endrægtighed; men da jeg sad og hørte paa ham i Lordags — det var, saavidt jeg husker, det første Foredrag jeg har hørt af ham i denne Samling — tænkte jeg rigtignok: Er det den blide Røst, der kalder ind til sig? Jeg vidste aabenbart, at det ikke var nogen ond Billie, der ledede ham i hans Udtalelser; thi samme Dag havde jeg paa mit Bord det tredie Frierbrev om „Samvirken“ i denne Samling, og jeg tænkte mig, at nu behøvede jeg vist ikke at svare paa det; thi det ærede Medlem har gjenne- men sit Foredrag svaret for os Allesammen paa Spørgsmaalet om „Samvirken“ i denne Samling. Jeg tænkte nok, at det var ikke saaledes ment med „Samvirken“, men at der skal lidt længer Tid til at hele Afstilligt, inden der er Sandhed i og for sig i det. Enhver kan jo inidlertid have sine Anskuelser derom. Det ærede Medlem henviste til sine Udtalelser i forrige Samling: Det var den mærkværdige Tale om de mærkværdige 6 Kanoner — det findes i Tidenden for 1878—79 Spalte 2164 — og om de Forter, han ikke havde fundet endnu. En og Anden har jo undertiden Et og Andet, en eller anden Ide, en eller anden Forestilling, der ligger ham saa meget paa Hjerte, at det næsten bliver en sig Ide, og jeg tror, at, hvad der i de sidste tre Fjerdedele har væsentlig har besjelet det ærede Medlem, er disse Kanoner. I Ipperdags sagde det ærede Medlem ligesom dengang: Jeg henholder mig til de Sagtyndige, de Sagtyndige ere min Kilde; men en Kilde kan jo benyttes paa forskellig Maade. Det ærede Medlem henter een Sætning fra saa mange Aar tilbage, en anden Sætning fra saa mange Aar tilbage og atter en tredie Sætning

fra et tredie Tidspunkt og endvidere saa fra En og saa fra en Anden, og deraf laver det ærede Medlem de „Sagtyndiges“ Mening! Ja, det gjorde det ærede Medlem med Hensyn til Søforterne, da han talte om 1849, om Admiral Bille i 1854, om Kapitaen Ernst i 1858 osv., og lavede deraf en Mening om disse Kanoner, som ingen af de Paagjældende dengang kunde kjende eller havde nogen Anelse om, efter som de først bleve prøvede i 1878! Jeg vil henstille til de Herrer at læse det ærede Medlems Foredrag — ikke om Sagen, men om Medlemmet fra Kolding, saaledes som allerede rigtig bemærket af et andet Medlem, saa skulle de se, hvad Sammenheng der er deri. Efter min Mening fattes der det ærede Medlem tre Ting for at deltage i den Slags Debatter, han her har kastet sig ind i: Det ærede Medlem har ikke hørt, hvad der er sagt, har ikke læst, hvad der er skrevet, og har ikke husket sit eget Standpunkt. Jeg kunde — men skal ikke misbruge det ærede Things Tid — nævne Dem 10—20 Sætninger af Henvendelser til mig i hans Tale i Lordags, der angaa Ting, jeg skulde have sagt, men som ere fuldstændig urigtige. Han har ikke hørt, hvad jeg har sagt, og kan derfor selvsølgelig ikke inoedegaa det. Det skal jeg dog lade gaa — jeg er overbærende i den Henseende —; men det forekommer mig, at en Hovedtaler fra den mest betydende Fraktion her i Folkethinget, der holder alle Andres Sjæbne i sin Haand, maatte læse, hvad der er skrevet. Det ærede Medlem talte f. Ex. om Forsvarsplanen og omtalte da Skinsforsvaret af Sjælland, det var uforståeligt, og selv om jeg talte som jydsk Medlem, mente han, betød det Intet. Det ærede Medlem syntes altsaa at ville værgе baade Sjælland, Fyn og Sjælland paa een Gang; men vil han da ogsaa have den store tredelte Hær, denne Opgave kræver? Dette er dog neppe hans Hensigt; thi det gjør, efter hans Mening, Intet, om Hæren er 15,000 Mand mindre. Denne Skonkventents forbigaar jeg dog; men saa bebrejdede han den høitærede Krigsminister, at han ikke havde et Enten—Eller i sin Plan, enten et Forsvar af Sjælland, naar Angrebet sker der, eller et Forsvar af Sjælland, naar Angrebet kommer der; men dette Enten—Eller har jo netop den ærede Minister. Har han Forbund — staar der i Motiverne — med en Sæmagt, der kan sikkre os Forbindelsen mellem Landsdelene, og have vi Krig med vor sydlige Nabo, saa er det naturligt, at vi forsvare os i Sjælland og opbygge Feltforskningsninger paa passende Steder her. Just dette er nærmere udviklet i Anmærkningerne. Altsaa det Enten—Eller, det ærede Medlem manglede i Planen, er netop tilstede; men hvorfor reiste det ærede Medlem da en lang Historie derom? Fordi han ikke har givet sig Tid til at læse Anmærkningerne, inden han talte. Han sagde endvidere, at begge Forsvarsministre havde